

Arrest

nr. 132 835 van 5 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, M.B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Karaj. U bezit de Iraanse nationaliteit. U vroeg op 5 juni 2012 een eerste maal in België asiel aan, omdat u in Iran naar aanleiding van uw engagement voor de pro-monarchistische partij Hezbe Mashrouteh (CPI; Constitutional Party Iran) werd vervolgd. U werd onder meer korte tijd opgesloten en gemarteld en u kwam dankzij een borg, die door uw goede vriend M.B. werd gegeven, terug op vrije voeten. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 28 februari 2013 een weigeringsbeslissing, omdat er aan uw verklaringen niet het minste geloof kon worden gehecht. Op 13 september 2013 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 20 november 2013 vroeg u daarop een tweede maal asiel

aan. In het kader van deze asielaanvraag herhaalde u uw initiële asielmotieven en bracht u verschillende documenten aan ter staving hiervan. Zo legde u vooreerst twee convocaties van de rechtbank van Karaj, d.d. 25/6/1391 (Iraanse kalender; stemt overeen met 17 september 2012 in de Gregoriaanse kalender) en 20/8/1391 (10 november 2012) neer, waarbij u gevraagd wordt om u respectievelijk op 27/6/1391 (17 september 2012) en 22/8/1391 (12 november 2012) te melden. Voorts legde u twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank van Karaj, d.d. 28/11/1391 (16 februari 2013) en 17/1/1392 (6 april 2013), neer, waaruit blijkt dat uw borgsteller M.B. zich binnen een termijn van tien dagen moest melden. Verder toonde u een document van de rechtbank van Karaj, d.d. 25/8/1391 (15 november 2012), waarin de aan u gerichte beschuldigingen opgesomd worden, en een door uw advocaat R.A. op 16/1/1391 (sic) (4 april 2012) ingevuld aanvraagformulier om uw gerechtelijk dossier te kunnen inkijken. U legde daarnaast nog een CPI-pamflet neer dat sterk lijkt op de pamfletten die u in Iran verspreidde. Voorts droeg u verschillende documenten aan ter staving van uw lidmaatschap van de CPI in België en uw deelname aan een CPI-manifestatie in België op 8 juni 2013. In het kader van deze manifestatie hielp u overigens bij het maken van vlaggen. U woonde tevens drie CPI-vergaderingen bij. Verder legde u nogmaals een reeds bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste asielaanvraag voorgelegd medisch attest van dokter K.A., d.d. 22 maart 2013, neer, waaruit blijkt dat de littekens die op uw rug te zien zijn overeenstemmen met de littekens die ook te zien zijn op de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegde foto's ter staving van de door u ondergane mishandelingen in de gevangenis. Tot slot voegde u nog de Belgische geboorteakte van uw dochter toe.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u en uw echtgenote jullie huidige asielaanvraag steunen op de motieven die jullie naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebben uiteengezet (verklaring DVZ, vraag 15; verklaring DVZ echtgenote, vragen 15 en 21). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legde bij uw tweede asielaanvraag weliswaar verschillende gerechtelijke documenten neer die zouden moeten aantonen dat u bij terugkeer naar Iran vervolging riskeert. Aan deze juridische documenten kan echter geen enkele bewijswaarde gehecht worden. Vooreerst dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat, zoals bij uw eerste asielaanvraag reeds is gebleken, hier geenszins het geval is. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de bewijswaarde van juridische documenten uit Iran bijzonder relatief is. Juridische documenten op zich zijn bijgevolg niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast is het hoogst merkwaardig dat, hoewel de door u neergelegde convocaties dateren van 17 september 2012, 10 november 2012, 16 februari 2013 en 6 april 2013, het document van de rechtbank van Karaj met een samenvatting van de aan u gerichte beschuldigingen dateert van 15 november 2012 en het door uw advocaat ingevulde aanvraagformulier dateert van 4 april 2012 (sic), u deze documenten pas op 27 november 2013 in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u tijdens de beroepsprocedure tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal niet werd uitgenodigd en dat u de documenten pas een maand in uw bezit had (verklaring DVZ, vraag 17), kan niet overtuigen. Pas op 25 maart 2013, i.e. nadat uw familieleden reeds de meeste van bovenstaande juridische documenten ontvangen hadden, tekende u immers beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal en op 10 juni 2013, i.e. geruime tijd nadat uw entourage in Iran alle

bovenstaande documenten ontvangen had, stuurde uw advocate meester H.V.N. een aangetekend schrijven naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om nog verschillende documenten aan uw dossier toe te voegen. Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat, toen u in het kader van uw eerste asielaanvraag op 30 juli 2012 bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal om een bijkomend stuk, met name een eigendomsakte, gevraagd werd, dit stuk op 18 september 2012 bij uw tweede gehoor kon neerleggen; na uw tweede gehoor slaagde u er bovendien in om op 27 september 2012, i.e. nauwelijks tien dagen na uw gehoor, nog een scan van een Iraans document neer te leggen. Uw uitleg dat u bovenstaande juridische documenten niet eerder kon neerleggen houdt bijgevolg geen steek. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht.

Betreffende het medisch attest van dokter K.A., kan, net zoals reeds in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgemerkt werd, herhaald worden dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien toont het medische attest geenszins aan in welke omstandigheden u de kwetsuren aan uw rug zou hebben opgelopen, temeer daar u in het kader van uw eerste asielaanvraag inconsistente verklaringen afgelegd heeft aangaande het bekomen van deze foto's.

Betreffende uw CPI-lidmaatschap en uw deelname aan één CPI-betoging te Brussel, kan tot slot nog opgemerkt worden dat hieruit bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade afgeleid kan worden. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat monarchistische groeperingen zeer klein van omvang zijn en vooral actief zijn buiten Iran. Volgens deze informatie hebben ze weinig aanhang en impact op de Iraanse oppositie. Er zijn ook geen concrete gevallen gekend waarbij leden van een dergelijke groepering momenteel in Iran zijn gearresteerd. Ook zijn er volgens deze informatie geen gevallen bekend van personen die zouden zijn teruggekeerd naar Iran en er problemen zouden hebben ondervonden omwille van hun activiteiten voor dergelijke groeperingen in het buitenland.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteit van uw dochter staat hier immers niet ter discussie. Uit het door u neergelegde pamflet kan niet afgeleid worden dat u dergelijke pamfletten in Iran verspreid heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, S.M.K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Karaj en bent u Iraans staatsburger. U verliet ten gevolge van dezelfde problemen als uw echtgenoot Iran en vroeg op 5 juni 2012 in België een eerste maal asiel aan. Op 28 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing, omdat er geen enkel geloof aan de door jullie aangehaalde problemen kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing op 13 september 2013. Op 20 november 2013 vroeg u een tweede maal asiel aan. U sloot zich volledig aan bij de asielmotieven die uw echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag aanhaalde. U vreesde bij terugkeer naar Iran dat uw echtgenoot gearresteerd zou worden en de doodstraf zou krijgen. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn

voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u en uw echtgenote jullie huidige asielaanvraag steunen op de motieven die jullie naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebben uiteengezet (verklaring DVZ, vraag 15; verklaring DVZ echtgenote, vragen 15 en 21). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd werd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legde bij uw tweede asielaanvraag weliswaar verschillende gerechtelijke documenten neer die zouden moeten aantonen dat u bij terugkeer naar Iran vervolging riskeert. Aan deze juridische documenten kan echter geen enkele bewijswaarde gehecht worden. Vooreerst dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat, zoals bij uw eerste asielaanvraag reeds is gebleken, hier geenszins het geval is. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de bewijswaarde van juridische documenten uit Iran bijzonder relatief is. Juridische documenten op zich zijn bijgevolg niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast is het hoogst merkwaardig dat, hoewel de door u neergelegde convocaties dateren van 17 september 2012, 10 november 2012, 16 februari 2013 en 6 april 2013, het document van de rechtbank van Karaj met een samenvatting van de aan u gerichte beschuldigingen dateert van 15 november 2012 en het door uw advocaat ingevulde aanvraagformulier dateert van 4 april 2012 (sic), u deze documenten pas op 27 november 2013 in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u tijdens de beroepsprocedure tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal niet werd uitgenodigd en dat u de documenten pas een maand in uw bezit had (verklaring DVZ, vraag 17), kan niet overtuigen. Pas op 25 maart 2013, i.e. nadat uw familieleden reeds de meeste van bovenstaande juridische documenten ontvangen hadden, tekende u immers beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal en op 10 juni 2013, i.e. geruime tijd nadat uw entourage in Iran alle bovenstaande documenten ontvangen had, stuurde uw advocate meester H.V.N. een aangetekend schrijven naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om nog verschillende documenten aan uw dossier toe te voegen. Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat, toen u in het kader van uw eerste asielaanvraag op 30 juli 2012 bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal om een bijkomend stuk, met name een eigendomsakte, gevraagd werd, dit stuk op 18 september 2012 bij uw tweede gehoor kon neerleggen; na uw tweede gehoor slaagde u er bovendien in om op 27 september 2012, i.e. nauwelijks tien dagen na uw gehoor, nog een scan van een Iraans document neer te leggen. Uw uitleg dat u bovenstaande juridische documenten niet eerder kon neerleggen houdt bijgevolg geen steek. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht.

Betreffende het medisch attest van dokter K.A., kan, net zoals reeds in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgemerkt werd, herhaald worden dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien toont het medische attest geenszins aan in welke omstandigheden u de kwetsuren aan uw rug zou hebben opgelopen, temeer daar u in het kader van uw eerste asielaanvraag inconsistente verklaringen afgelegd heeft aangaande het bekomen van deze foto's.

Betreffende uw CPI-lidmaatschap en uw deelname aan één CPI-betoging te Brussel, kan tot slot nog opgemerkt worden dat hieruit bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade afgeleid kan worden. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat monarchistische groeperingen zeer klein van omvang zijn en vooral actief zijn buiten Iran. Volgens deze informatie hebben ze weinig aanhang en impact op de Iraanse oppositie. Er zijn ook geen concrete gevallen gekend waarbij leden van een dergelijke groepering momenteel in Iran zijn gearresteerd. Ook zijn er volgens deze informatie geen gevallen bekend van personen die zouden zijn teruggekeerd naar Iran en er problemen zouden hebben ondervonden omwille van hun activiteiten voor dergelijke groeperingen in het buitenland.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteit van uw dochter staat hier immers niet ter discussie. Uit het door u neergelegde pamflet kan niet afgeleid worden dat u dergelijke pamfletten in Iran verspreid heeft."

Derhalve kan uw tweede asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissingen van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 6 december 2013 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de feiten aan de basis van de eerste asielaanvraag van verzoekers oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u en uw echtgenote jullie huidige asielaanvraag steunen op de motieven die jullie naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebben uiteengezet (verklaring DVZ, vraag 15; verklaring DVZ echtgenote, vragen 15 en 21). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden."*

2.3. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvragen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Aan de basis van de tweede asielaanvraag van verzoekers, hernemen ze immers dezelfde elementen die ze reeds bij hun eerste asielaanvraag hadden aangebracht. De eerste asielaanvraag van verzoekers werd ongeloofwaardig bevonden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 109 689 van 13 september 2013.

Verzoekers dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot

eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekers betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. Ter staving van hun nieuwe asielaanvraag leggen verzoekers volgende nieuwe elementen voor: (i) twee convocaties van de rechtbank van Karaj; (ii) twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank van Karaj; (iii) een door advocaat R.A. ingevuld aanvraagformulier om verzoekers gerechtelijk dossier te kunnen inkijken; (iv) een CPI-pamflet dat sterk lijkt op de pamfletten die verzoeker in Iran verspreidde; (v) verschillende documenten ter staving van verzoekers lidmaatschap van de CPI in België en zijn deelname aan een CPI-manifestatie in België op 8 juni 2013; (vi) een reeds bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun eerste asielaanvraag voorgelegd medisch attest van dokter K.A.; (vii) de Belgische geboorteakte van hun dochter.

2.5. De bestreden beslissing stelde met betrekking tot de nieuwe elementen: *“U legde bij uw tweede asielaanvraag weliswaar verschillende gerechtelijke documenten neer die zouden moeten aantonen dat u bij terugkeer naar Iran vervolging riskeert. Aan deze juridische documenten kan echter geen enkele bewijswaarde gehecht worden. Vooreerst dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat, zoals bij uw eerste asielaanvraag reeds is gebleken, hier geenszins het geval is. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de bewijswaarde van juridische documenten uit Iran bijzonder relatief is. Juridische documenten op zich zijn bijgevolg niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast is het hoogst merkwaardig dat, hoewel de door u neergelegde convocaties dateren van 17 september 2012, 10 november 2012, 16 februari 2013 en 6 april 2013, het document van de rechtbank van Karaj met een samenvatting van de aan u gerichte beschuldigingen dateert van 15 november 2012 en het door uw advocaat ingevulde aanvraagformulier dateert van 4 april 2012 (sic), u deze documenten pas op 27 november 2013 in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u tijdens de beroepsprocedure tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal niet werd uitgenodigd en dat u de documenten pas een maand in uw bezit had (verklaring DVZ, vraag 17), kan niet overtuigen. Pas op 25 maart 2013, i.e. nadat uw familieleden reeds de meeste van bovenstaande juridische documenten ontvangen hadden, tekende u immers beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal en op 10 juni 2013, i.e. geruime tijd nadat uw entourage in Iran alle bovenstaande documenten ontvangen had, stuurde uw advocate meester H.V.N. een aangetekend schrijven naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om nog verschillende documenten aan uw dossier toe te voegen. Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat, toen u in het kader van uw eerste asielaanvraag op 30 juli 2012 bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal om een bijkomend stuk, met name een eigendomsakte, gevraagd werd, dit stuk op 18 september 2012 bij uw tweede gehoor kon neerleggen; na uw tweede gehoor slaagde u er bovendien in om op 27 september 2012, i.e. nauwelijks tien dagen na uw gehoor, nog een scan van een Iraans document neer te leggen. Uw uitleg dat u bovenstaande juridische documenten niet eerder kon neerleggen houdt bijgevolg geen steek. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht.”*

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat ze de documenten niet vroeger konden neerleggen omwille van het omstreden atoomprogramma, waardoor het op dat moment onmogelijk was *“om zomaar iets per post te sturen”*. Ze leggen uit dat verzoekers zus, naar aanleiding van de ziekte van hun vader, naar Iran reisde en dat zij bij haar terugkeer de documenten heeft meegebracht. Ze laten gelden dat eind 2012 van dergelijke sanctie tegen Iran nog niet echt sprake was, waardoor in september 2012 wel nog documenten konden worden neergelegd.

Verzoekers achten het bovendien *“niet voldoende te verwijzen naar rapporten waaruit zou blijken dat de bewijswaarde van juridische documenten uit Iran relatief zou zijn”*, gezien elke zaak individueel moet worden beoordeeld en desgevallend het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Ze klagen aan dat de documenten niet werden onderworpen aan een authenticiteitsonderzoek.

Volgens verzoekers *“is het zelfs niet zo dat men dergelijke documenten zomaar kan kopen in Iran”*; ze wijzen op het bestaan van de Islamic Revolutionary Court waardoor *“de mensen zich niet met dergelijke zaken, met name het vervalsen van documenten van de rechtbank, kunnen inlaten”*.

De Raad antwoordt dat de ongestaafe beweringen in het verzoekschrift over het omstreden atoomprogramma geenszins aantonen dat het op dat moment onmogelijk was *“om zomaar iets per post te sturen”*.

Waar het volgens verzoekers niet voldoende is *“te verwijzen naar rapporten waaruit zou blijken dat de bewijswaarde van juridische documenten uit Iran relatief zou zijn”*, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. De loutere stelling *“dat men dergelijke documenten zomaar kan kopen in Iran”* en het bijvoegen van de Wikipedia-pagina over de Islamic Revolutionary Court, tonen niet aan dat de informatie dienaangaande in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Over het medisch attest stelt de bestreden beslissing: *“Betreffende het medisch attest van dokter K.A., kan, net zoals reeds in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgemerkt werd, herhaald worden dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien toont het medische attest geenszins aan in welke omstandigheden u de kwetsuren aan uw rug zou hebben opgelopen, temeer daar u in het kader van uw eerste asielaanvraag inconsistente verklaringen afgelegd heeft aangaande het bekomen van deze foto’s.”*

In hun verzoekschrift zijn verzoekers van oordeel dat een arts van de commissaris-generaal verzoeker zou kunnen onderzoeken met betrekking tot zijn littekens: *“een arts kan gemakkelijk bevestigen of er littekens zijn op de rug van verzoeker. Dit is duidelijker dan foto’s”*.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Met betrekking tot verzoekers CPI-lidmaatschap en zijn deelname aan een CPI-betoging te Brussel stelt de bestreden beslissing: *“Betreffende uw CPI-lidmaatschap en uw deelname aan één CPI-betoging te Brussel, kan tot slot nog opgemerkt worden dat hieruit bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade afgeleid kan worden. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat monarchistische groeperingen zeer klein van omvang zijn en vooral actief zijn buiten Iran. Volgens deze informatie hebben ze weinig aanhang en impact op de Iraanse oppositie. Er zijn ook geen concrete gevallen gekend waarbij leden van een dergelijke groepering momenteel in Iran zijn gearresteerd. Ook zijn er volgens deze informatie geen gevallen bekend van personen die zouden zijn teruggekeerd naar Iran en er problemen zouden hebben ondervonden omwille van hun activiteiten voor dergelijke groeperingen in het buitenland.”*

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat het CPI-lidmaatschap van verzoeker wel degelijk voor problemen zorgt: *“klein of groot, het speelt geen rol voor het Iraans regime”*.

Dergelijke bewering plaatst de motieven van de bestreden beslissingen echter geenszins met concrete argumenten in een ander daglicht.

Ten slotte stelt de bestreden beslissing: *“De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteit van uw dochter staat hier immers niet ter discussie. Uit het door u neergelegde pamflet kan niet afgeleid worden dat u dergelijke pamfletten in Iran verspreid heeft.”*

Verzoekers laten dit motief onbesproken in hun verzoekschrift, waardoor het onverkort blijft.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekers in geval van een terugkeer naar hun land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER